

I am stuck with you – Uvázl jsem s tebou

Autorka: **Patoložka**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Slash, Humor/Angst/Romance

Rozsah: 4200 slov

Popis příběhu: Po závěrečné bitvě skončili Severus a Harry někde, kde neměli. Přestavení o dvou hercích.

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Duševní vlastnictví překladů různých jmen, názvů a míst patří pánům Medkům, kteří tuto ságu přeložili do češtiny a paní Petrikovičové a paní Kralovičové, které ji přeložily do slovenštiny. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

A/N: Celá tahle myšlenka mne napadla po přečtení So Lonely Without Me – Tolik se ti po mně stýská, kterou pro nás Slimča překládala na jaře 2013 a která se mi moc líbila. Povídka byla sepsaná v angličtině a následně přeložená do češtiny.

ooOoo

Potter se probudil ležící na chladné, kamenné podlaze. Pokusil se posadit a rozhlédnout, ale cítil se příliš slabý a zmatený a jeho brýle byly ty tam. Naplno otevřel oči, ale celý ten pohled se mu nelíbil. Ani za mák. A na vrchol všeho ho bolelo celé tělo. Svaly neposlouchaly a nechtěly se ani hnout. Jeho dýchání se začalo zrychlovat, Harry panikařil. Tohle místo bylo tmavé, nevlídné a až děsivě podobné jednomu z jeho snů nebo vizí nebo něčeho takového.

Všechno, co si pamatoval, byl večírek na Ministerstvu kouzel, kam byl po závěrečné bitvě spolu s dalšími hosty pozván. Bylo tam jen pár lidí. Těch nejdůležitějších pro vládu. Astaronový ministr osobně, samozřejmě. Popletal získal svou práci zpět. V tomto Harry nemohl se Starostolcem souhlasit, ale kdo by poslouchal sedmnáctileté dítě? Ano, byl sice hrdina jako mnoho dalších, ale v jejich očích byl stále ještě pouhým mocným dítětem. Tohle všechno se totiž dělo až po porážce Voldemorta, chápete? A oni ho už k ničemu nepotřebovali. Žádní další černokněžníci na obzoru. Žádná práce pro osudem předurčeného chlapce-který-přežil.

Takže se tam ocitl. Spolu s Pastorkem a Moodym a Popletalem a Holoubkovou a... Snapem. Nebyl přítomen nikdo z jeho přátel, nikdo z dalších členů Řádu. Ani McGonagallová, ani Brumbál, kteří stále ještě leželi s vážnými zraněními v nemocnici, a Harry mohl jen doufat, že přežijí.

Byl to oficiální večírek. Upjatá atmosféra, přetvářka a hraní rolí. Pouze Snape byl... však víte... Snape. Schovaný v rohu ve svém strohém černém oděvu. Vypadal nevlídně a nechotně a nabručeně. Řekněme tedy, že docela normálně. Jediný ostrov normálnosti v jinak podivném světě.

A pak všichni dostali své nápoje na přípitek a... to bylo všechno, co si Potter dokázal vybavit.

Snažil se dýchat klidněji. Zamrkal jednou, podruhé a tak dál... Svět kolem něj se ustálil, ale temnota zůstala na svém místě. Potter přinutil své tělo, aby se postavilo, a za nejdelších deset minut jeho života už seděl opřený o hrubou zeď této místnosti nebo spíše kobky. Měl na sobě nějaké černé ušmudlané tričko s dlouhými rukávy z druhé ruky a volné kalhoty. Žádné spodky, jen našedlý nátělník. Celé tělo se mu chvělo. Všechno se mu bez brýlí zdálo neostré.

Potter dostal strach.

ooOoo

Polkl a pak si odkašlal. Nic se nestalo. Žádný zvuk. Jen podle jemného vánku dokázal odhadnout, že tam někde bylo otevřené okno. Potter nevěděl, ani kolik je hodin, natož jaký je den. Vzhlédl a okno mu ukázalo jen to, že musí být noc. Ale bylo zasazeno příliš vysoko a daleko, aby viděl hvězdy nebo měsíc nebo cokoli jiného.

Potter si povzdechl a pokusil se užít svůj hlas.

„Haló? Kde to jsem? Je tady ještě někdo?“

Nic. Jeho hlas se rozléhal kamennou celou. Potter si unaveně protřel oči a zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji.

„Haló? Slyšíte mě někdo, prosím?“

„Držte zobák, Pottere! Pomátl jste se? Nikdo na vás není zvědavý!“

„Snape?! Jste to vy? Kde jste? Nevidím vás.“

„Samozřejmě, že ne, vy jeden pitomče, nacházím se za zdí, tedy myslím...“

„Ale... kde to jsme? A proč? Nerozumím tomu...“

Harry se posadil jinak, aby lépe slyšel jeho hlas.

„Měl jsem něco takového čekat... Měl jsem,“ opakoval si Snape pro sebe.
„Všechny ty náznaky...“

„Co čekat? Jaké náznaky? Kde to jsme, Snape?“

„Ve vězení, Pottere...“

Harry se zachvěl a pokusil se prohlédnout si okolí. „V Azkabanu?“ zeptal se tichým hláskem.

„Ne, jsou i jiná, Pottere.“ *Horší.* Ale to už nedodal.

ooOoo

„Ale proč, Snape?“ zeptal se Potter téměř plačtivě. „Proč jsme tady? A jsou tady i další lidé?“

„Nevím, Pottere, mohu jen hádat...“

„Tak se podělte!“ zakřičel chlapec hněvivě. „Podělte se se mnou, vy jeden parchante!“

Snape si povzdechl. „Ne, žádní další tady nejsou, jen my.“

„Ale proč?“

„Bojí se nás...“

„Kdo?“

„Každý. Ale hlavně Ministerstvo a ministr osobně.“

Nastalo ticho a pak: „Ale...“

„Žádná ale, Pottere, žádná zatracená ale! Bojí se naší moci, protože to my jsme přemohli Temného pána, a oni se domnívají, že bychom mohli převzít jejich místa v kouzelnickém světě!“ Muž dýchal tak rychle, jako by právě uběhl maraton, a byl bledý jako stěna, bledší než obvykle. Ale to Potter nemohl vidět. Ne bez brýlí a ne skrz zeď.

„Snape? Jistě musí vědět, že bychom nikdy nechtěli...“

„Strach lidské bytosti mění, Pottere, právě vy byste to ze všech lidí měl vědět nejlépe...“ Jeho hlas zněl unaveně a tolik, tolik staře.

Harry polkl knedlík v krku. „Takže nás strčili do vězení? Odklidili z cesty? Ale veřejnost...!“

„Veřejnost se nic nedozví, jak by jen mohla? Ministrovi stačí, aby se zmínil, že jsme vážně nemocní, a víc nebude třeba. Nejprve budou mít všichni starost, ale s postupem času zapomenou naše jména. Jako vždycky.“

„Ne! Naši přátelé budou...“ namíтал Potter náruživě.

„Vaši přátelé, Potter, můj jediný... přítel, jak říkáte, právě leží někde na smrtelné posteli, a kdo ví, co s ním udělali...“

„Brumbál je hrdina, je to ten nejsilnější kouzelník v...“

„Stejně jako my, pamatujete? A máte snad pocit, že se právě nacházíme v Buckinghamském paláci, vy hloupý kluku?“

„Jen se snažím pomoci!“

„No, tak to nefunguje. Po sedmi letech v mé třídě jsem si myslel, že byste to měl vědět...“

„Proč to děláte?“

„Co?“

„Urážíte mě... dokonce i za takové situace?“

„...prostě a jasně – jsem to já. Nedokážu jednat jinak.“

„Fajn. Tak se neměňte. Každý potřebuje své jistoty.“

„Pottere, vy blouzníte. Já jsem vaše jistota?“

„Jo, myslím, že jo.“

„Proč?“

„Och, nějak moc proč na jeden den, nemyslíte?“ Harry si povzdechl. „Vždy když jsem se otočil, byl jste tam. Za každých okolností. Vždycky... A celá tahle situace není výjimkou.“

„Pottere, myslím, že jste zešílel.“

Harry pokrčil rameny. „A kdo není v těchto dnech šílený?“

ooOoo

„Mám hlad...“

„Tak se zakousněte do vlastní nohy.“

„Moc vtipné. Vy nemáte hlad?“

„Tím, že to řeknete nahlas, ničemu nepomůžete...“

Před Harrym se objevila miska s ovesnou kaší. „...Ach, myslím, že ano. Zkuste to!“ zvolal radostně jako dítě, které právě dostalo svou první hračku.

Snape si tiše povzdechl. „Mám hlad jako vlk...“

PUK

„Dostal jsem ovesnou kaši. Máte to samé?“

„Ano,“ odpověděl Snape neochotně.

„Není to tak zlý, myslím,“ sdělil mu Potter.

„Možná ne pro váš sladký jazýček...“ odsekl Snape.

ooOoo

„Jak dlouho si myslíte, že nás tady můžou držet?“

„Nevím...“ *Dokud nás smrt nerozdělí*, ale to nemohl říct nahlas. Pottera by to rozrušilo a vůbec by neusnul. A Snape potřeboval trochu spánku.

„Snape? Nenaštvěte se na mě nebo tak něco, jo, ale... jsem rád, že jsem tady s vámi.“

Skvělé, tak po tomhle je spánek absolutně nemožný!

ooOoo

„Pottere, můžete používat hůlku?“

„Žádnou nemám...“

„A svou magii?“

„Taky je pryč nebo nepoužitelná. Vaše?“

„To samé.“

„Takže sem umístili nějaký druh antimagického pole nebo je naše magie...“ Hrdlo se mu náhle stáhlo, jako by bylo ve svěráku.

„Ne, je to nějaký druh pole. Dokážu ho vnímat.“

„Dobře.“ Harry s úlevou vydechl.

„Nachází se na těch našich celách nebo na nás? Myslím tím – jak to funguje?“

„Nedovolí nám to používat magii, abychom se mohli přemístit pryč nebo kouzlit, ale dovoluje to jídlu a tekutinám, aby se podle našeho přání objevily. Takže je to jednostranné nebo ty stěny prostě fungují jako nějaký druh bariéry.“

„A za nimi bychom zvládli bezhůlkovou magii?“

„Nevím, Pottere, možná.“

„Skvělé, takže musíme jen zničit ty zdi a budeme volní.“

„A jak to asi chcete udělat? Vlastními pěstmi? Jste směšný, Pottere...“

„Tak něco vymyslete sám. To vy jste tady ten nadaný, ne já!“

„Tady není co vymýšlet, uvízli jsme tady...“

„Takže mi tvrdíte, právě VY ze všech lidí, špion, dvojitý agent, kouzelník, který přechytračil chudáka starého Voldemorta, že to vzdáváte? Kde je Snape a kdo jste vy, cizince?“

„Pro vás jsem stále cizinec, Pottere, ale ne, nevzdávám to.“

„Fajn. Tak myslíte, profesore. Je to na vás.“

ooOoo

„Je mi zima, Snape...“

„Tak zkuste to své kouzlo s jídlem.“

„Nic. Zkoušel jsem... Ale vážně, je mi zima.“

„A co si myslíte, že s tím mohu udělat?“

„Nevím, třeba říct, že *vám taky?*“

„Nemám zájem sdílet s vámi každý svůj krok, Pottere!“

„Proč ne? Nikdo jiný tady není.“

„To na věci nic nemění. Pokud jste si nevšiml, já nejsem člověk, který by cokoli sdílel, a zejména ne pocity.“

„Kromě mé matky...“

„Takže teď to chcete použít proti mně, Pottere?!“ prohlásil Snape nebezpečně.

„Ne! Ne, tak jsem to nemyslel. Jsem rád, že jste ji měl...“

„Ale já ji neměl, Pottere. To proto jste se narodil, protože jsem ji nikdy neměl!!!“

Ticho. Dlouhé ticho. Na druhé straně zdi nastalo příliš dlouhé ticho.

A pak...

„Omlouvám se, Pottere, neměl jsem něco takového říkat...“

„Proč?“

„Proč co?“

„Chtěl jste někdy děti?“

Muž si povzdechl. „Pottere, k tomu jsem nikdy neměl příležitosti.“

„Takže jste chtěl?“

„Možná, ale teď už na tom nesejde, Pottere.“

„Sejde, pane. Vždycky na tom sejde...“

ooOoo

„Pojďme si něco zahrát...“

„Och, skvělý nápad, Pottere! A absence skříně plné deskových her ještě nedorazila do vašeho zakrnělého mozku?“

„No tak, Snape, zkusme to. Je to zábava. Co třeba Asociace?“

„A o čem ta hovadina je?“

„Řeknu nějaké slovo a vy musíte zareagovat nějakým svým. Je legrační, jak se lidí dokážou dostat od... já nevím... zmrzliny až po výbuch sopky.“

„Tento druh stupidity mne nijak nepřekvapuje.“

„Och, nebuďte takový parchant. Zkusme to. Prosím. Nebudu vás pak celý den otravovat.“

„Den a noc, Pottere.“

„Dobře.“ Jeho nadšení bylo ubíjející.

„Až po vás.“

„Skvěle, takže co třeba... AUTO.“

„MUDLOVÉ.“

„CIRKUS.“

„ZVÍŘATA V KLECÍCH.“

„Hmm, ZOO.“

„PŘÍLIŠ MNOHO LIDÍ,“ přidal Snape.

„ŠKOLA.“

„OTRAVNÍ STUDENTI.“

„DOMÁCÍ ÚKOLY.“

„POTĚŠENÍ ZE ZNÁMKOVÁNÍ. Ano, Pottere, měl jste pravdu, je to zábava.“

Harry se zamračil. „ČERVENÝ INKOUST.“

„MOJE OBLÍBENÁ BARVA.“

„ČERNÁ.“

„SKRÝVÁNÍ.“

„TAJEMSTVÍ.“

„BRUMBÁL.“

„ŘEDITEL.“

„JEDINÝ ČLOVĚK, KTERÝ... Fajn, Pottere, stačilo. Chci spát.“

A potom se jedinými zvuky v celách stalo jejich dýchání. Potter věděl, že Snape nespí, a Snape věděl, že Potter ví.

„Pottere,“ prohlásil Snape po docela dlouhé chvíli.

„Jo?“

„Děkuji za hru. Běžte spát.“

ooOoo

Harry se probudil celý roztřesený. Chvěl se a pokoušel se zatnout zuby, aby necvakaly o sebe. Pot se mu perlil na čele. Bylo mu špatně. Jako kdyby se ocitl v ohni a na mrazu zároveň.

Zavřel oči a snažil se uklidnit. Nechtěl Snapea za zdí probudit. Slíbil mu, že ho nebude otravovat a své slovo dodrží. Až do rána. Ale zvedal se mu žaludek, cítil se nemocně, tak... sám. Kdyby se jen mohl někoho dotknout...

„Pottere, jste v pořádku?“ ozvalo se ode zdi.

Harry ztěžka polkl. „Ne,“ odpověděl chraplavým hlasem.

„Co to znamená?“

„Myslím, že jsem dostal chřipku.“

„Zatraceně, Pottere,“ zaklel si Snape pro sebe. „Musíte se napít a něčeho se najíst. Máte u sebe nějakou deku?“

„Jo.“

„Přikryjte se s ní. Pořádně. Musíte se zahřát.“

„Jo, to mi došlo, dík.“

„Máte horečku, Pottere?“

„Nevím. Možná.“

„Napijte se, rozumíte? Pijte tolik, kolik zvládnete, ale po doušcích. Voda je studená a není nutné vás podchladiť ještě víc, než už jste. Opatrně.“

Harry ležel na zemi, hlavu blízko škvíry ve zdi, kterou mohl Snapea nejlépe slyšet. Pokoušel se zůstat vzhůru a pít, jak mu Snape doporučil.

„Snape, jestli tady umřu...“

„Mlčte, Pottere, a pijte. Jak se cítíte?“

„Točí se mi hlava.“

„Nepokoušejte se vstávat.“

„Nepokouším se o to. Nejsem tak hloupý, abych zkoušel něco, co nedokážu zvládnout...“

„Celý váš život byl plný takových činů, Pottere,“ připomněl mu Snape tiše.

„Jo, dobrá. Tak jsem nyní možná dospěl?“

„O tom vážně pochybuji. Jste nemocný, to je odlišné.“

„Tak jsem možná potřebovat chytit chřipku, abych dospěl.“

„Plácáte hlouposti. Odpočiňte si. Ráno budete v pořádku.“

„Tomu sám nevěříte, Snape.“

„Ale ano, věřím, Pottere, spěte už.“

„Lháři...“ Ale poté chlapec stejně upadl do nepokojného spánku.

ooOoo

Snape ho pozoroval skrz škvíru ve zdi. Jak se jeho vyzáblé tělo chvělo pod příliš tenkou dekou.

Snape věděl, že musí něco udělat. Ale co? A jak? Zkusmo vzal do ruky jeden z kamenů ležících na podlaze v jeho cele a udeřil s ním do zdi. Nic než ohlušující hluk. Potter stále spal jako nemluvně. Velmi nemocné nemluvně. Snape doufal, že není v bezvědomí. Ale nepřekvapilo by ho to. Všechn ten stres, vyčerpání, nemoc... Divil se, že to vydržel tak dlouho.

Bušil do zdi znovu a znovu a znovu. Protože *když se člověk dostatečně hodně snaží, může se stát cokoliv*, řekl mu jednou Albus. A tak se snažil... snažil se, jak nejlépe uměl, jak šílený, ale nic se nedělo.

A poté Potter otevřel své zelené oči. Tak unavené, uštvané. Zmateně se rozhlédl. „Snape, co to děláte...?“ zeptal se tiše a Snape přestal ve svém konání, uhranutý.

Harry zvedl ruku a dotkl se škvíry. A náhle se trochu kamení oddrolilo a díra byla větší než předtím. Dokázali přes ni vidět své tváře.

„Jak jste to...“ pokusil se Snape zeptat, ale slova mu odumřela na rtech. Harry se na něj drobně usmál, ruka mu klesla dolů a chlapec znovu usnul. Snape na něj hleděl jako ryba neschopná slova.

ooOoo

„Harry, tady, napij se, prosím,“ říkal tiše, ale naléhavě ten hlas. Hlas, který znal. Který dokázal rozpoznat mezi tisíci. Ale on nechtěl nic pít, chtěl v klidu spát, spát a nic víc. *Nechte mě být. Nedotýkejte se mě. Proč to všechno děláte? Je mi zima a nechci pít žádnou studenou vodu, víte?*

Někdo ho hladil ve vlasech, držel mu hlavu, nutil polykat tu hroznou tekutinu. Někdo vlídný, někdo, kdo by tady neměl být, protože se oba nacházeli ve...

„Snape?“ pokusil se promluvit.

„Ano, Pottere?“

„Jak... jak je tohle možné?“

„Zvěromágská podoba. Využil jsem svou zvěromágskou podobu, abych se dostal skrz zeď.“

„Co je to? Vaše podoba.“

„...Netopýr.“

„Myslel jsem si to,“ pousmál se chlapec.

„Pottere, pijte. Pokusil jsem se vás trochu zahřát, ale musím se vrátit do své cely, protože jinak by zjistili, že jsem pryč, a přišli by nás zkontrolovat. A pak bychom možná už nedostali další šanci utéct.“

„Kdo?“

„To nevím.“

„Takže, co jste použil, abyste je ošálil?“

„Moč.“

Potter se zasmál. „Moc dobře. Jako dlouho to působí?“

„Nevím. Možná deset minut, možné méně. Musím jít...“

Harry zachytil jeho ruku svými prsty. „Snape?“

„Ano?“

„Díky. Budu v pořádku, slibuju.“ Zelené oči vypadaly tak jistě.

„To doufám. Protože kdo by mě jinak nutil do nějakých přihlouplých dětinských her, nevíte?“

„Jo, příště můžeme zkusit šachy.“

„Jak si přejete.“

A pak byl pryč.

Harry se zachumlal do přikrývky a pokusil se neumřít.

ooOoo

„Dáma na G4.“

„Ne, Pottere, tento tah nemůžete provést, protože na tom poli už stojí váš pěšák.“

„Och, tak promiňte, že nejsem tak geniální jako vy. Má představivost není tak silná a také byste měl vzít do úvahy, že jsem se ještě zcela neuzdravil z toho těžkého onemocnění.“

„Chřipka. Byla to chřipka.“

„Ano, ale lidi na ni umírají.“

„Lidé možná, ale vy ne. Vy tady budete navždy jako pohroma pro všechny učitele světa.“

„Máte pravdu, jako vždy, profesore.“

„Zajímavé, že až vaše uvěznění vás donutilo si to uvědomit. A já nejsem váš profesor. Už ne.“

„A tak jste tedy můj co?“

„Bývalý učitel...“

„Skvěle. A to byste chtěl, abych vám říkal?“

„Pottere, vy jste nikdy žádná pravidla nedodržel, takže neočekávám, že mi projevíte nějaký respekt.“

„Projevím vám tolik respektu, kolik jen chcete. Jak byste tedy chtěl, abych vám říkal? Snape? Bývalý učiteli? Pane? Můj Bože?“

Ticho.

„Snape?“

„Severus by stačilo...“

„Jak si přeješ, Severusi. Jsem Harry, prostě Harry. Rád tě poznávám.“

Jeden prst se skrz zed' setkal s druhým v podivném objetí.

ooOoo

„No fuj, tohle je ale nechutný,“ brblal Potter během svého jídla.

„Je to jedlé, Pottere, budte za to vděčný.“

„Je to Harry. A nemůžu si pomoci, je to naprosto nechutný...“

„To už jste říkal předtím. Opakujete se a na věci to nic nemění. Jen to znechucujete druhým.“

„Ale... Jak to můžete vůbec pozřít?“

„Představte si, že je to jehněčí...“

ooOoo

„Chtěl bych vidět oblohu.“

„To můžete, Pottere.“

„...ležet na trávě, naslouchat svěžímu větru, který by si pohrával s mými vlasy...“

„Jste v pořádku? Další nával chřipky?“

„Ne, vy bídáku, jen se pokouším nezbláznit.“

„Och, dobrý pokus,“ uchechl se Snape.

„Máte lepší nápad?“

„Ne, jen pokračujte...“

Harry naklonil hlavu na stranu. „Co je dnes vlastně za den?“

„Dvacátého osmého července.“

Harry se postavil a vykulil oči. „Jak to můžete vědět tak přesně?“

„Jsem metodický člověk. Je to můj způsob, jak nepřijít o zbytky rozumu.“

„Skvělé! Naučíte mě to?“

„Ty jsi ztracený případ, Harry...“

ooOoo

„Kde jste se narodil?“

„Osobní otázky, Pottere?“

„Jo, vy o mě víte všechno, ale já o vás skoro nic. A jsem od přírody zvědavý, takže *kde jste se narodil?*“

Snape si povzdechl. „Moje matka byla čarodějka, otec mudla. Žili jsme ve městě blízko domu vaší matky, kde jsem se s ní a její... sestrou setkal. Naše rodina nebyla nijak moc šťastný. Otec se nedokázal vyrovnat s magií a má matka... byla zamilovaná a slabá, a já stál mezi nimi jako mlýnský kámen. Otec mě nenáviděl pro mé schopnosti, matka se pokoušela chovat jako mudla, ale nedokázala to zvládnout. Takže z něho se stal nakonec opilec a z ní smutná, sklíčená a osamocená žena. Když mi bylo jedenáct, byl jsem rád, že mohu utéct do školy.“

Dlouhou dobu poté Potter mlčel, Severus mlčel také, oba svorně mlčeli, a pak Potter prohlásil: „Je mi to moc líto.“

„Kvůli čemu?“

„Nevím. Děti by měly být šťastné...“

„Jsi naivní, Harry.“

„Jo, já vím, já vím...“

Té noci oba přemýšleli. O všem, o ničem. Jen pro přemýšlení samotné a vědomí, že na to nejsou sami...

ooOoo

Snape mu vyprávěl o Lily a o jejich společných objevitelských výpravách do sousedství. Harry se smál – takovým tím veselým chlapeckým smíchem, který do vašich srdcí přináší radost. Severus to cítil, a tak se pokoušel mluvit barvitě a zacházet do podrobností.

Lily byla... Byla prostě úžasná. Dokázal si vybavit každý moment strávený v její společnosti. Její úsměv. Její oči. Tu hravou jiskru v jejím pohledu... Harry jí byl velmi podobný. Jen byl kvůli všem těm svým životním zkušenostem vyspělejší. Škola života, kterou nikdy neměl prožít... Zasloužil si víc. O dost víc.

Někoho...

Někoho, kdo by mu porozuměl, pomohl mu s jeho strachy, nočními můrami, někoho, kdo by miloval jeho a pouze jeho, ne nějakou ikonu, ne jeho jméno, hrdinu, jizvu ve tvaru blesku...

Někoho, kdo by ho byl hoden.

Harry se na Snapea skrz zed' usmál. „To si dokážu představit. Je to jako ten film, co jsem v dětství jednou viděl v kině, ve kterém děti hledaly své psy a oni na oplátku hledali je. Naháněli se pak přes půl země. Bylo to skvělé.“

„Jen jednou, Harry?“ zeptal se Snape zvědavě. „Nechceš mi snad namluvit, že jsi byl v kině jen jednou. Stavěla se už za mého mládí.“

Harry náhle zesmutněl. „U Dursleyových jsem se nemohl dívat ani na televizi.“

„Harry... proč ses nemohl dívat?“

Mladík se zachmuřil a sklonil hlavu. „Byl jsem pro ně něco jako domácí skřítek. Neměl jsem žádná práva. Žádnou zábavu, žádné peníze, čas od času dokonce ani žádné jídlo...“

Nastalo ticho. Severus neodpověděl, prostě jen tak zíral do dále. Nebo možná usnul.

ooOoo

„Zazpíváme si něco!“ Harry byl jako rarách, Severus o tom věděl úplně všechno.

„Ale ne, Pottere, ne!“ vzpíral se.

„Och, ano, Severusi, zkusme to. Víím, že máš docela hezký hlas, když se trochu snažíš...“

„Ne, Pottere, to tedy rozhodně ne!“

„A co když to tady tím zpěvem celé zboříme, huh, co myslíš? To by bylo skvělé! Byli bychom volní a já bych pak vyrazil na pláž a celý den se jen opaloval!“

„Och, vážně? Dostal bys z toho rakovinu...“

„Huš. Zkus to, prosím...!“

Štěněčí oči. Smaragdové štěněčí oči, kdo by odolal. Severus si povzdechl. „K čertu s tebou, Pottere, tak si něco vyber. A já se možná, **MOŽNÁ**, připojím.“

„Dobře.“

Harry přemýšlel, a když Harry přemýšlel, ve světě mohla nastat libovolná katastrofa.

„Ško-da lás-ky,“ začal Potter, „kte-rou jsem tobě dala. Och, no ták, Severusi, znáš tu písničku, každý ji zná. Škoda lásky.“

„Ško-da sl-zí, kte-ré jsem vyp-la-kala...“

Snape neměl šanci. Mohl ho buďto překřičet nebo zabít. Vybral si to první. Všechny jeho učitelské roky by přišly nazmar, kdyby ho zabil sám.

„Mo-je mlá-dí uteklo tak jako sen...“

„Ze všeho mi zbyla jenom v srdci mém vzpo-mínka jen...“

ooOoo

„Kouzelnická společnost se musela dočista pomátnout, když si myslela, že nás tady prostě zamkne a nechá napospas... čemu? Času? Stáří? Nemocem? Nechápu to, Snape.“

„Harry, na tom není nic k chápání. Byli jsme pošetilci, ošálili nás, omámili a přemístili sem. Naše jména už byla vymazána ze záznamů živých. Jsme zapomenuti a ztraceni.“

„Takže, co bychom mohli udělat?“

„Co? To samé jako celý náš život... Jedním slovem – bojovat.“

„Tady je vaše slovo zákon, pane, jaké jsou mé instrukce?“

„Chytni se mě za ruku,“ odpověděl Snape.

„Severusi?“ Harry byl zmatený. Jen si ho dobíral, neočekával žádnou akci.

„Důvěřuj mi. Chytni se mě za ruku.“ Severusův hlas zněl vážně.

„Nechci skončit takhle a sám, nikdy víc. Věřím ti.“

A pak ho Potter pevně chytil za ruku.

ooOoo

Harry měl pocit, jako by se ocitl v nějakém tornádu. Hlava se mu točila, žaludek se pokoušel obrátit vzhůru nohama. Ale pak se všechno uklidnilo a Harry musel zavřít oči kvůli ostrosti slunečního světla. Muž vedle něj se sesunul k zemi a zrychleně oddechoval.

Harry si klekl a pohlédl na něj přimhouřenýma očima. „Co to bylo, Severusi? Jak jsi to udělal?“

Starší kouzelník zavřel oči a odvrátil se. „Cítil jsem, že se štíty čas od času zachvěly. Tak jsem to zkusil.“

„Ale proč jsi něco neřekl? Mohl jsem ti pomoci.“

„Bylo to na mě, pamatuješ? A ke všemu jsem ti nechtěl dávat nějaké falešné naděje jako všichni ostatní. Já nejsem z těch... Och...“ Snapeovi oči se obrátily vzhůru a zůstaly tak.

Harry byl vyděšený. „Severusi? Co se děje? Zatraceně, proč jsi nic neřekl, ty jeden paličáku...“

Nacházeli se na ostrově, jeden v bezvědomí, druhý sedící vedle něj a pokoušející se vzpomenout si na všechno, co se naučil o lékouzelnictví bez hůlky. Ale na magické vyčerpání existoval jen jeden lék – odpočinek.

ooOoo

Severus se probudil a cítil se svěže jako nikdy. Rozhlédl se kolem, a pak jeho oči spočinuly na mladém muži sedícím vedle jeho postele. Byly v chatě. „Takže jsi ji našel...”

„Jo. Co je to za místo?”

„Brumbálova stará skrýš. Je chráněná, takže...”

„Ano, chápu, Brumbál je naživu. A brzy nás tu najde.”

Severus polkl. „Chceš se vrátit? Do našeho světa? Bojovat za svůj život v kouzelnické společnosti?”

„Po tom všem, co nám udělali? Nikdy... Kdybych musel, pak bych odešel do mudlovského světa, někam daleko, daleko od Anglie. Někam... jako na tento ostrov...”

„Nechceš se jim pomstít?”

Harry rozpráhl ruce. „Podívej se na mě. Je mi osmnáct a bojoval jsem celý svůj život. Už po tom netoužím. Nikdy víc. Chci prostě prožít svůj život s někým, kdo...” Otočil se, pohlédl z okna do denního světla tam venku. Sluneční paprsky ozařovaly jeho tvář, tak mladou a tak zkoušenou zároveň...

„Tak zůstaň, jestli chceš... Zůstaň se mnou. Naučím tě, jak se zjišťuje přesné datum,” prohlásil Severus tiše.

Harry otevřel pusu, že promluví, ale pak zavrtěl hlavou a klesnul Severusovi do náruče. Starší čaroděj kolem něj obtočil své paže a už ho nepustil. Někdy nastane čas, kdy je třeba přestat bojovat a prostě jen žít. A život ve dvojici má mnoho výhod.

Třeba – och, vím, na co myslíte, vy zvědavci, taky na to myslím – objetí, tak pevná, že by vás mohla přepůlit; nebo polibky, jemné a hřejivé a vášnivé a majetnické; nebo milování, na které nikdy nezapomenete. Protože i když vám mohou všechno vzít, dokonce i ty neosobnější vzpomínky, pocit lásky a toho být milován je věčný.

A já myslím, že Harry a Severus to vědí.